

LÀM NHÂN CHỨNG CHO ĐẾN TẬN CÙNG TRÁI ĐẤT

(CV 13-28)

Cái chết của Stêphanô chỉ là khởi đầu của cuộc bách hại khốc liệt các Kitô hữu. Như chúng ta đã biết vì cuộc bách hại này mà các Kitô hữu đã trốn tới Antiokhia (Cv 11:19-21). Có người đã nói Kitô giáo thuở sơ khai là “Chuyện cổ tích của Hai Thành Phố” – Giêrusalem và Antiokhia.

Cho tới chương 12 chúng ta đã thấy sự khởi đầu của Giáo hội, với Phêrô là thủ lĩnh, tại Giêrusalem. Từ chương 13 chúng ta sẽ thấy Phaolô và Giáo hội tại Antiokhia. Antiokhia là căn cứ mới để hoạt động. Tất cả các cuộc hành trình truyền giáo tuyệt diệu của Phaolô xuất phát từ nơi ấy, chứ không phải từ Giêrusalem. Nó trở thành trung tâm mới của Giáo hội để mang sứ vụ của Chúa Giêsu đi khắp nơi.

Những Kitô hữu Dothái buộc phải rời bỏ Giêrusalem vì cuộc bách hại tự nhiên bị ném vào nơi các Dân ngoại. Những Kitô hữu đầu tiên này không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói cho người ta biết điều gì làm họ quan tâm nhất. Quyền năng của Chúa biểu lộ lớn lao đến độ rất nhiều người gia nhập Giáo hội (11:21). Chính ở đây tại giáo hội này mà các môn đệ của Chúa Kitô được đặt cho một tên mới, họ được gọi là “Kitô hữu” tại Antiokhia (11:26).

Có điều thú vị cần ghi chú ở đây là Giáo hội mất đầu của Phaolô. Họ không quan tâm đến điều gì đã xảy ra cho ông, nhưng Barnaba đi tìm ông (11:25). Barnaba theo dõi ông trong tất cả thời gian đó. Nếu không có Barnaba, Phaolô có thể bị chìm vào quên lãng suốt đời! Hãy nghĩ xem thế giới sẽ mất mát thế nào nếu Phaolô không được khám phá! Có rất nhiều người đang chờ được khám phá cho Thiên Chúa.

KHỞI ĐẦU CỦA SỨ VỤ HẢI NGOẠI

Không biết thế giới chúng ta sẽ như thế nào nếu các nhà truyền giáo đi về hướng đông thay vì hướng tây? Chúng ta thấy Phaolô và Barnaba, những nhà truyền giáo đầu tiên, khởi hành đi về hướng tây từ Antiokhia (Cv 13:2-3). Công trình vĩ đại nhất trong thế giới là việc truyền giáo, và đây là việc làm tiên khởi của phong trào lớn lao này. Toàn thể ý tưởng bắt đầu như nó phải là tại một buổi cầu nguyện.

Trong khi Phaolô và Barnaba đang rao giảng tin mừng và chịu mọi thứ bách hại và khổ sở, thì rất nhiều người tại quê hương Giêrusalem khơi dậy một vấn nạn mà Giáo hội chưa bao giờ gặp phải. Đó là: “Một người ngoại giáo có cần phải trở thành người Dothái, tuân giữ các lề luật và nghi lễ Dothái, trước khi trở thành Kitô hữu không?” (15:1). Phaolô và Barnaba chẳng nói gì về luật Môsê cả. Họ công bố: *Hãy tin vào Chúa Giêsu Kitô, và bạn sẽ được cứu rỗi* (16:31). Lề luật chẳng cứu được ai hết.

Luca bây giờ tham gia vào hội truyền giáo (16:10). Người tân tòng đầu tiên ở Âu Châu không phải là một học giả danh tiếng hay nhà cai trị quyền thế, nhưng là một bà buôn bán vải điều (purple dyed garments) tên là Lydia. Người Kitô hữu thứ hai ở Âu Châu rất khác người đầu tiên. Lydia được ơn trở lại trong một buổi cầu nguyện, nhưng một trận động đất làm nẩy lên người tân tòng thứ hai, viên cai ngục. Câu hỏi của ông ta là một câu hỏi quan trọng nhất thế giới: *“Tôi phải làm gì để được cứu độ?”* (16:30).

Phaolô thấy ở các thành phố nổi tiếng của thời ông nhiều người quan tâm đến đạo. Ông lập nên một cộng đoàn tại Thêxalônica (17:4).

Tại thành phố nổi tiếng Nhã Điền (Athens), Phaolô giảng một bài giảng bất hủ trước hội đồng Arêpôgô, nhưng không đạt được bao nhiêu kết quả. (17:32). Phaolô không chỉ công bố một sứ điệp tuyệt vời tại Nhã Điền cho dân chúng tại đó, nhưng ông đang nói với bạn và tôi. Phaolô nói rằng Thiên Chúa thì ở gần chúng ta. Ngài có vẻ ở quá xa đối với nhiều người nên họ không muốn thử vươn đến Ngài, nhưng Thiên Chúa nghe những lời thì thầm của chúng ta nếu chúng ta chịu nói với Ngài.

Phaolô rời Nhã Điền và đến Côrintô, thất vọng nào nê. Chúng ta không biết ông có thành công lập được một cộng đoàn nào ở Nhã Điền không, nhưng tại Côrintô, một trong những thành phố tội lỗi nhất thời đó, ông thiết lập được một cộng đoàn và lưu tại đó mười tám tháng để củng cố đức tin cho dân chúng (18:8). Chính tại đây ông gặp được Aquila và vợ ông ta là Priscilla, hai người sau này trở thành những người bạn trung thành của ông.

Sau khi vắng mặt ở Antiokhia trong vòng ba bốn năm, ông trở về đó qua ngã Êphêsô. Tại đây ông tường trình việc ông vào Âu Châu.

HÀNH TRÌNH TRUYỀN GIÁO THỨ BA CỦA PHAOLÔ

Vào thời đó, bên cạnh Rôma, thì Êphêsô có lẽ là thành phố lớn nhất và quốc tế nhất thế giới. Rất nhiều người Do Thái và Dân ngoại của vùng Tiểu Á nghe giảng phúc âm. Êphêsô bị tai tiếng vì sự xa hoa và phóng đảng của nó, bởi việc thờ nữ thần Diana. Những năm Phaolô ở đây tràn ngập các chi tiết thú vị đến nỗi chúng ta không biết chuyện gì là quan trọng nhất. Những tân tòng nhiệt thành đốt những cuốn sách “nghệ thuật đen”, pháp thuật, và ném những ngẫu tượng bằng bạc đi. Đó là một ngọn lửa lớn đến nỗi chúng ta vẫn còn thấy nó đang cháy đến bây giờ. Nó tượng trưng cho việc đốt cháy đời sống cũ của họ. Phaolô dạy rằng mọi ngẫu tượng phải bị lật đổ khỏi vị trí của chúng trong lòng chúng ta và chỉ một mình Chúa được lên ngôi ngự trị ở đó thôi. Có ngẫu tượng nào trong đời chúng ta cần phải đốt bỏ chẳng? Đừng sợ mang mình ra đối diện với chính mình.

Những phúc lành như thế sẽ không chóng thì chày bị chống đối. Nếu chúng ta đọc đến cuối chương chúng ta sẽ thấy hậu quả của việc Phaolô làm. Các người thợ bạc gây nên một cuộc bạo loạn, và vị tông đồ được cứu nguy bởi sự giúp đỡ của chính quyền thành phố.

Khi du hành, ông tiếp tục viết những lá thư tuyệt vời. Ngày nay chúng ta đọc chúng với nhiều lợi ích và thích thú. Từ Êphêsô Phaolô gửi bức thư thứ nhất cho tín hữu Côrintô (1Cor 16:8). Trong cuộc hành trình thứ ba Phaolô viết 2 Côrintô, Galát, và Roma.

CUỘC GIÃ TỪ CỦA PHAOLÔ

Hành trình truyền giáo cuối cùng của Phaolô là một kinh nghiệm nát lòng. Ông phải từ giã mọi nơi. Ông biết đó là lần từ giã cuối cùng. (20:37-38). Tất cả đều khóc và “ôm cổ ông mà hôn”, đây là lối diễn tả sự tiếc thương của dân vùng Tiểu Á, vì họ biết không bao giờ còn gặp ông nữa. Thử tượng tượng buổi chia tay như thế lặp lại 12 lần. Có lẽ không ai, ngoại trừ vua Đavít, gây được cảm tình yêu mến sâu đậm nơi quá nhiều trái tim như vậy.

Dong buồm ra khỏi Êphêsô, Phaolô chào từ biệt bạn hữu. Ông trực chỉ Giêrusalem, và từ giờ trở đi ông được coi như “người tù của Chúa”. Ông viếng Giêrusalem lần cuối và tại đây ông bị một nhóm người chống đối tụ họp dân chúng bắt trói và đánh ông và tuyên bố rằng ông dạy người Do Thái phải bỏ Môsê. Ông được vị chỉ huy cơ đội lính giải cứu và Phaolô được cho phép biện hộ trước công chúng. Ông kể lại việc chính ông đã bắt giết người Kitô hữu và được ơn trở lại ra sao. Sau khi biết ông là công dân Roma, vị chỉ huy cơ đội hứa cho ông được ra tòa xử đàng hoàng. Phaolô tự biện hộ trước viên toàn quyền Roma là Felix tại Caesarea. Sau hai năm trong tù, Phaolô ra tòa lần thứ hai và tự biện hộ trước mặt vị toàn quyền mới, Fetus, và được ông này chuyển sang cho Hoàng Đế Caesar (21:27-26:32).

Sau cuộc hành trình gây cản vì thuyền ông bị vỡ bởi một trận bão kinh hoàng ngoài khơi đảo Malta, ông đến Roma. Ở đây ông bị quản chế tại căn nhà do chính ông thuê trong hai năm. Ngay cả khi bị giam giữ nhà thuyết giảng và nhà truyền giáo vĩ đại cũng hướng dẫn được những đầy tớ trong hoàng cung vua Nero theo Chúa Kitô. Phục vụ cho Sư Phụ có thể làm sáng lên những giờ tăm tối nhất của cuộc đời. Khi chúng ta tìm cách bớt đi gánh nặng của người khác, chúng ta cũng làm nhẹ bớt đi gánh nặng của chính chúng ta (27:1-28:24).

Trong thời gian ở tù, Phaolô viết nhiều thư –Philêmon, Côlôxê, Êphêsô, và Philiphê. Và trong khi ở trong ngục thất tại Roma, chờ bị xử trăm bất cứ lúc nào, ông viết lá thư thứ hai gửi cho Timôthê.

Cuối cùng, theo truyền thống kể lại, vị tông đồ dân ngoại bị kết án và bị xử trăm. Linh hồn anh dũng của ngài được giải thoát và thân xác chóng tàn của ngài được chôn trong hầm mộ (catacombs).

Thánh Phaolô đã biến đổi Kitô giáo từ tôn giáo của bộ lạc Do Thái giới hạn tới một tôn giáo có ảnh hưởng toàn cầu. Ngài cố gắng tháo gỡ những hàng rào giữa người Do Thái và Dân ngoại, giữa người nô lệ và người tự do.

Công vụ Tông đồ là một cuốn sách dang dở trong Bộ Kinh Thánh. Chú ý nó đóng lại đột ngột thế nào! Nhưng làm sao để kết thúc nó? Làm sao có thể có một ghi chép hoàn hảo về công việc một đời của một “Người” dài như khi Người ấy sống? Chúa phục sinh và lên trời của chúng ta vẫn đang sống. Từ tâm điểm, là Đức Kitô, những dòng chữ được tỏa ra mọi hướng, nhưng tận cùng trái đất vẫn chưa tới được. Cuốn sách này rõ ràng chỉ là một mảnh. Phúc âm của Đức Kitô vẫn tiếp tục đi! Bạn đang là cuốn sách Công vụ Tông đồ sống động đó nhé!